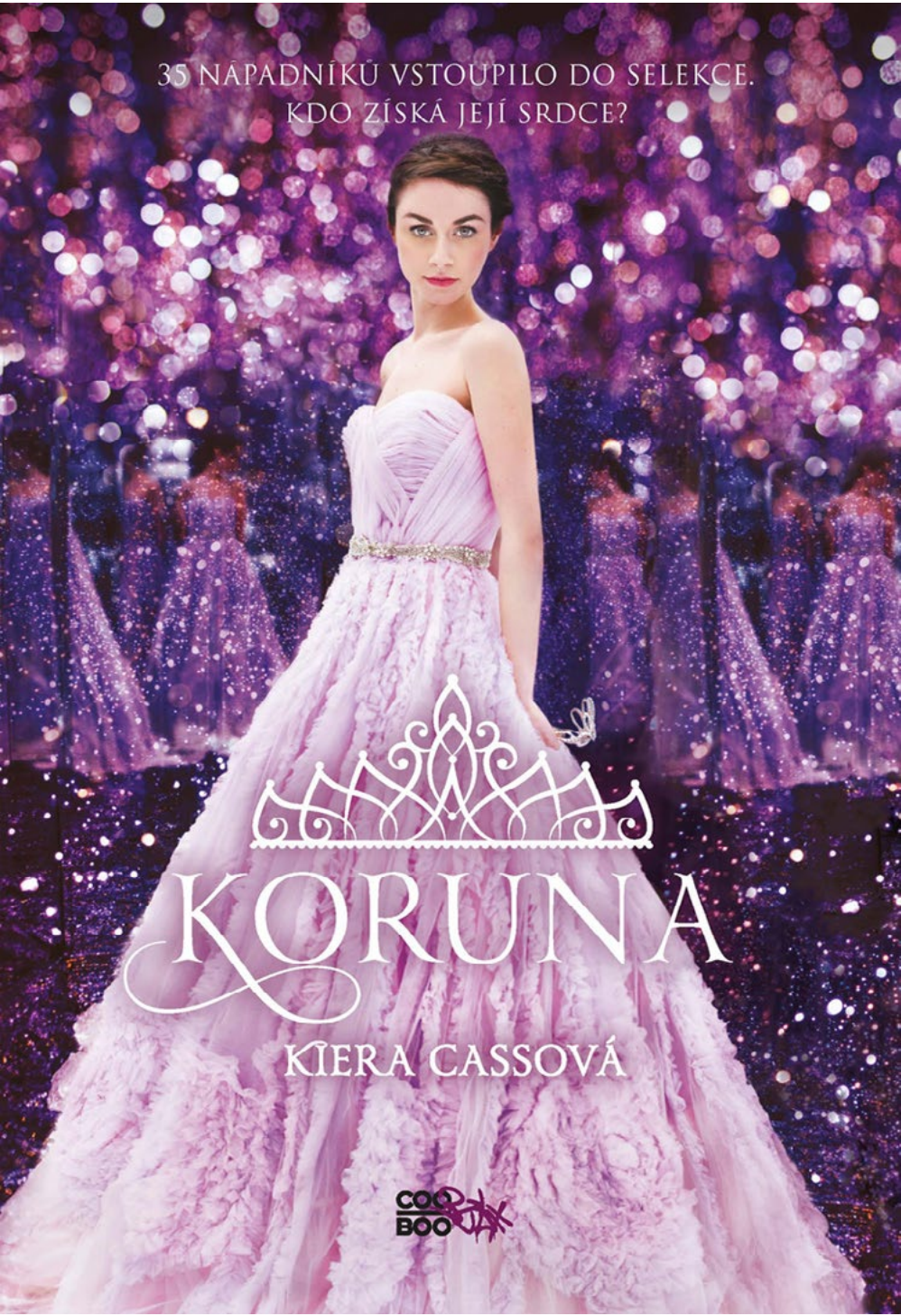

35 NAPADNIKŮ VSTOUPILO DO SELEKCE.
KDO ZÍSKÁ JEJÍ SRDCE?

A woman with dark hair and light eyes is shown from the waist up, wearing a strapless, light pink gown with a fitted bodice and a full, ruffled skirt. She is looking towards the camera with a slight smile. The background is a dark, out-of-focus scene with many bright, circular bokeh lights in shades of purple and pink, suggesting a night-time event or a stage. A white crown icon is positioned above the title text.

KORUNA

KIERA CASSOVÁ

COO
BOO

Koruna

Vyšlo také v tištěné verzi

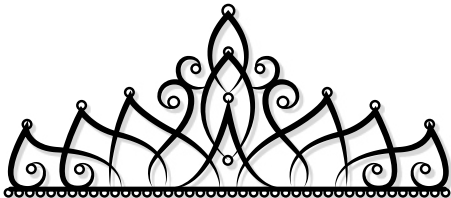
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Kiera Cassová
Koruna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KORUNA

KĚRA CASSOVÁ

COO
BOO

*Pro Guydena a Zuzu,
nejlepší postavičky, které jsem kdy vytvořila.*

KAPITOLA 1

„Mrzí mě to,“ řekla jsem, zatímco jsem se duševně připravovala na nevyhnutelný projev odporu. Když moje Selekce začala, představovala jsem si, že skončí přesně takhle – tucty mých ctitelů odejdou naráz, řada z nich zaskočená, že se jejich chvílka slávy nachýlila ke konci. Ale po těch několika posledních týdnech, během nichž jsem přišla na to, kolik laskavých, chytřích a štědrých mužů mezi nimi je, mi tohle hromadné vyloučení skoro zlomilo srdce.

Byli ke mně féroví a já se teď vůči nim musím zachovat dost nefér.

„Vím, že je to náhlé, ale otec mě s ohledem k mámině těžkému stavu požádal, abych se ujala dalších povinností, a to, zdá se mi, zvládnou jen tak, že snížím počet kandidátů.“

„Jak je královně?“ zeptal se Ivan a těžce polkl.

Povzddechla jsem si. „Vypadá... vypadá to s ní dost zle.“

Táta se zdráhal mě k ní pustit, ale nakonec jsem ho udolala. Důvod jsem pochopila, hned jak jsem ji spatřila, jak spí a její srdce jako metronom udává na monitoru rytmus. Zrovna ji

přivezli z operačního sálu, kde jí lékaři museli z nohy odebrat kus tepny, aby nahradili tu v její hrudi, která se upracovala k smrti.

Jeden z doktorů mi pověděl, že ji na minutku ztratili, ale zase ji dokázali přivést zpět. Celá shrbená jsem seděla jsem vedle ní a držela ji za ruku. Byla to sice hloupost, ale já si byla skoro jistá, že ji to určitě probere a ona mi začne vytýkat, jak to sedím. Nic z toho se ale nestalo.

„Ale je naživu. A můj otec... můj otec...“

Raoul mi ve snaze utěšit mě položil ruku na rameno. „To je v pořádku, Vaše Výsosti. My všichni to chápeme.“

Nechala jsem oči těkat po místnosti a na délku nádechu jsem pohledem spočinula na každém ze svých nápadníků, aby se mi jejich tváře zaryly do paměti.

„A abyste věděli, já jsem z vás byla vyděšená,“ přiznala jsem. Kolem se ozvalo pár uchichtnutí. „Tolik vám děkuju, že jste to zkusili a že jste ke mně byli tak laskaví.“

V tom dovnitř vstoupil strážný a na znamení své přítomnosti si odkášlal. „Omlouvám se, má paní. Za krátkou chvíli se bude vysílat. Štáb chce ještě zkontrolovat, hmm...“ nejistě zagestikuloval rukou, „vlasy a tak podobně.“

Přikývla jsem. „Děkuji. Za moment budu hotová.“

Když odešel, obrátila jsem se zpět k chlapcům. „Doufám, že mi tohle skupinové rozloučení odpustíte. Všem vám v budoucnu přeji mnoho a mnoho štěstí.“

Při mém odchodu se se mnou tiše sborem rozloučili. Jakmile jsem vyšla z Pánského salónku, zhluboka jsem se nadechla a připravila se na to, co mělo následovat. *Jsi Eadlyn Schreavová a nikdo – skutečně nikdo – nemá takovou moc jako ty.*

Bez mámy, cupitání jejích dam a Ahrenova smíchu rozléha-

jícího se chodbami byl palác prapodivně tichý. Došlo mi, že přítomnost člověka začnete vnímat nejvíc teprve v momentě, když už s vámi není.

Dolů do studia jsem kráčela s hlavou vztyčenou.

„Vaše Výsosti,“ přivítalo mě několik lidí, když jsem prošla dveřmi. Klaněli se a ustupovali mi z cesty a zároveň se snažili nedívat se mi přímo do očí. Nepoznala jsem, jestli je za tím soucit, nebo jestli už vědí, co se chystá.

„Ach,“ vypadlo ze mě, když jsem se zhlédla v zrcadle. „Trochu se mi leskne pleť. Mohla byste...?“

„Samozřejmě, Vaše Výsosti,“ pronesla jedna dívka a zkušeně mi jemným ťupkáním nanasla na tvář pudr.

Narovnala jsem si vysoký krajkový límec na šatech. Když jsem se ráno oblékala, černá mi vzhledem k celkové náladě v paláci přišla na místě, ale teď jsem o své volbě pochybovala.

„Vypadám moc vážně,“ strchovala jsem se nahlas. „Tím myslím ustaraně. Celé je to špatně.“

„Vypadáte nádherně, má paní.“ Maskérka mi přetřela rty čerstvou vrstvou rtěnky. „Jako vaše matka.“

„Ne, tak nevypadám,“ bědovala jsem. „Není ve mně ani kapka z jejích vlasů, pleti nebo očí.“

„Tak jsem to nemyslela,“ pronesla ta příjemná, oblá dívka s kudrnami spadajícími do čela. Postavila se vedle mě a upřeně mě pozorovala v zrcadle. „Tady, vidíte?“ vyslovila a namířila mi prstem na oči. „Jiná barva, ale stejné odhodlání. A vaše rty se stejně nadějně usmívají. Víím, že jste zdědila pigmentaci po babičce, ale skrz naskrz jste dcera své matky.“

Zírala jsem na sebe. Skoro se mi podařilo zhlédnout, co má na mysli. Rázem jsem se v téhle chvíli největšího odloučení cítila o něco méně sama.

„Děkuju. Moc to pro mě znamená.“

„Všichni se za ni modlíme, má paní. Je to bojovnice.“

Navzdory své náladě jsem se zachichotala. „To teda je.“

„Dvě minuty!“ vykřikl režisér. Vzkročila jsem na kobercem pokrytý plac a přitom jsem si uhlazovala róbu a kontrolovala si vlasy. Ve studiu byla větší zima než obvykle, dokonce i pod světly, a když jsem zaujala místo za osamoceným řečnickým pultíkem, naskočila mi husí kůže.

Gavril, v o něco méně formálním, avšak stále velice kultivovaném oblečení, měl namířeno ke mně a soucitně se na mě usmál. „Jste si jistá, že to chcete vzít na sebe? Milerád to oznámím za vás.“

„Děkuju, ale myslím, že to musím udělat sama.“

„Tak tedy dobrá. Jak se jí daří?“

„Před hodinou to vypadalo dobře. Doktoři ji drží v umělém spánku, aby se dobře hojila, ale vypadá vážně zuboženě.“ Na vteřinku jsem zavřela oči, abych se uklidnila. „Promiňte. Jsem z toho trochu vystrašená. Ale pořád to zvládám lépe než táta.“

Zakroutil hlavou. „Pro něj to musí být zdaleka nejtěžší. Od chvíle, co se seznámili, závisí celý jeho svět jen na ní.“

Vzpomněla jsem si na minulou noc, na stěnu s fotkami v jejich komnatě, a v myšlenkách jsem začala listovat všemi těmi podrobnostmi, jež provázely jejich seznámení a s nimiž se mi svěřili teprve nedávno. Pořád ještě jsem nechápala, proč by měl člověk kvůli lásce zdolávat takové množství překážek, když z něj láska nakonec učiní něco tak bezmocného.

„Vy jste u toho byl, Gavriile. Vy jste jejich Selekcii viděl.“ Polkla jsem, stále na pochybách. „Opravdu to funguje? Jak?“

Pokrčil rameny. „Vaše je třetí, kterou jsem zažil, a jak to funguje, jak se to stane, že člověk v loterii nalezne spřízněnou du-

ši, vám říct nedokážu. Povím vám ale tohle: Váš dědeček nebyl zrovna muž, kterého bych si vážil. Ke své královně se ovšem choval, jako by to byla ta nejdůležitější osoba na zemském povrchu. S jinými jednal krutě, avšak k ní byl laskavý. Podařilo se jí dostat z něj to nejlepší, co v něm bylo, což je víc, než můžu říct o... No, našel prostě tu správnou ženu.“

Primhouřila jsem oči, zvědavá, co si to nechal pro sebe. Věděla jsem, že děda byl přísný vládce, ale z jiné stránky jsem ho vlastně neznala. Táta o něm jako o otci či o manželovi moc nemluvil a mě vždycky mnohem víc zajímala babička.

„A váš táta? Myslím, že neměl tušení, co vlastně hledá. A upřímně myslím, že vaše máma taky ne. Hodila se k němu ale v každém směru. Každý kolem nich si toho všiml dlouho předtím, než na to přišli sami.“

„Vážně?“ zeptala jsem se. „Oni netušili, co chtějí?“

Zašklebil se. „Abych řekl pravdu, to spíš ona netušila.“ Kousavě se na mě zadíval. „Zřejmě nějaký rodinný rys.“

„Gavrile, vy patříte k té hrstce lidí, které se s tímhle můžu svěřit. Nejde o to, že bych nevěděla, co hledám. Jde o to, že jsem nebyla připravená hledat.“

„Á. Říkal jsem si.“

„Teď jsem ale tady.“

„A obávám se, že sama. Pokud se rozhodnete Selekcii dokončit – a po včerejšku by vám nikdo nezazlíval, kdyby ne –, nikdo vám s touhle závažnou volbou nepomůže.“

Přikývla jsem. „Já vím. Právě proto mi to nahání takový strach.“

„Deset vteřin,“ ozval se režisér.

Gavril mě poplácal po rameni. „Jsem tu k vašim službám, jak jen budu schopen, Vaše Výsosti.“

„Děkuju vám.“

Před kamerou jsem se narovнала, a když se rozsvítilo červené světélko, snažila jsem se zachovat klidnou tvář.

„Dobré ráno, illejský lide. Já, princezna Eadlyn Schreavová, tu před vámi stojím, abych vás seznámila s událostmi, k nimž nedávno v královské rodině došlo. Nejprve ty dobré zprávy.“ Snažila jsem se o úsměv, opravdu jsem se snažila, ale dokázala jsem přemýšlet jen nad tím, jak jsem si přišla opuštěná.

„Můj milovaný bratr, princ Ahren Schreave, se oženil s francouzskou princeznou Camille de Sauveterre. Třebaže pro nás bylo načasování jejich svatby trochu překvapením, naši radost z jejich svazku to v žádném případě nezmenšuje. Doufám, že se ke mně připojíte a společně se mnou jim popřejete to nejšťastnější manželství.“

Odmlčela jsem se. *Ty to zvládneš, Eadlyn.*

„Smutnější zprávou je, že včera večer moje matka, America Schreavová, královna Illey, prodělala velmi závažný infarkt.“

Zase jsem se odmlčela. Připadalo mi, jako by mi ta slova vytvořila v hrdle hráz, přes kterou pro mě bylo čím dál tím těžší mluvit.

„Je v kritickém stavu a pod neustálým lékařským dohledem. Prosím modl...“

Zakryla jsem si rukou pusu. Měla jsem na krajíčku. Chystala jsem se brečet v přímém přenosu. A po tom všem, co mi Ahren pověděl o tom, jaký na mě mají lidé názor, bylo vypadat jako slaboch to poslední, co jsem potřebovala.

Sklopila jsem oči. Máma mě potřebovala. Táta mě potřeboval. Možná mě malinko potřebovala dokonce i naše země. A já je nemohla zklamat. Osušila jsem si slzy a pokračovala.

„Prosím, modlete se za její brzké uzdravení, neboť ji všichni zbožňujeme a stále se spoléháme na její pomoc.“

Dýchala jsem. Jen tak jsem se dokázala přenést z jednoho okamžiku do druhého. Nadechnout se, vydechnout.

„Moje matka si Selekcce, z níž, jak všichni víte, vzešlo dlouhé a šťastné manželství mých rodičů, velice vážila. Proto jsem se rozhodla učinit to, co by jistě bylo jejím nejhlubším přáním – tedy ve své Selekcce pokračovat,“ oznámila jsem.

„Kvůli napětí, jež se na naši domácnost za posledních dvacet čtyři hodin sneslo, jsem usoudila, že bude nejmoudřejší, když počet svých ctitelů omezím na Elitu. Můj otec v minulosti, kvůli jistým polehčujícím okolnostem, zúžil svůj výběr na šest místo deseti a já udělala to samé. K setrvání v Selekcce tedy zvu následujících šest gentlemanů: pana Gunnera Crofta, pana Kilea Woodworka, pana Eana Cabela, pana Halea Garnera, pana Foxe Wesleyho a pana Henri Jaakoppiho.“

Ta jména mě jaksi podivně uspokojovala, jako bych věděla, jak hrdí na tuhle chvíli jsou, a dokonce i z dálky cítila, jak z nich ta hrdost vyzařuje.

Už to bylo skoro za mnou. Již věděli, že je Ahren pryč, že moje máma může umřít a že Selekcce bude pokračovat. Teď byla na řadě zpráva, kterou jsem se dělala vyslovit. Díky Ahrenovu dopisu jsem přesně věděla, co si o mně můj lid myslí. Jakou reakci to asi vyvolá?

„Vzhledem k tomu, v jak závažném stavu moje matka je, se můj otec, král Maxon Schreave, rozhodl setrvat v její blízkosti.“ *A je to tu.* „Z tohoto důvodu mě jmenoval regentkou do té doby, než se bude cítit dostatečně způsobilý se své funkce opět zhostit. Až do odvolání budu všechna rozhodnutí v záležitostech státu vykonávat já. Tuto roli na sebe беру s těžkým srd-

cem, avšak dopřát svým rodičům alespoň trochu klidu mi dělá ohromnou radost. O všech těchto záležitostech vás budeme nadále informovat. Děkuji za váš čas a přeji vám hezký den.“

Když kamery přestaly natáčet, přesunula jsem se kousek pod pódium a posadila se na jednu ze židlí, jež obvykle sloužily královské rodině. Bylo mi špatně od žaludku, a kdybych si myslela, že mi to projde, proseděla bych tam ve snaze najít klid celé hodiny. Měla jsem toho před sebou ale příliš. Nejprve jsem měla v plánu znovu zkontrolovat mámu s tátou, no a potom honem do práce. Navíc bylo taky nutné sejít se někdy v průběhu dne s Elitou.

Při odchodu ze studia jsem se náhle zastavila, když mi do cesty vstoupil zástup gentlemanů. První tvář, kterou jsem uviděla, patřila Haleovi. Rozzářil se a nabízel mi květinu. „Pro vás.“

Přelétla jsem je očima a všimla si, že mají v ruce květinu všichni, někteří stále ještě s jasně viditelnými kořeny. Mohla jsem se pouze domnívat, že když zaslechli svá jména při oznámení, vyběhli rychle do zahrady a potom sešli sem dolů.

„Vy pitomci,“ zavzdychala jsem. „Děkuju.“

Přijala jsem květinu od Halea a objala ho. „Vím, že jsem řekl každý den něco,“ zašeptal, „ale kdybyste potřebovala, abych to zdvojnásobil, tak dejte vědět, dobře?“

Stiskla jsem ho o něco pevněji. „Díky.“

Další byl na řadě Ean, a i když jsme se sebe navzájem dotkli jenom tehdy jednou při focení na našem rande, neodolala jsem a musela ho obejmout.

„Mám takový dojem, že vás k tomu přinutili,“ zašeptala jsem.

„Vzal jsem ji z vázy na chodbě. Neříkejte to na mě služebnictvu.“

Poplácala jsem ho po zádech a on mi to oplatil.

„Bude v pořádku,“ slíbil. „Vy všichni.“

Kile se píchнул do prstu o trn, a když jsme se objímali, držel neohrabaně svou krvácející ruku daleko od mého oblečení, což mě rozesmálo a bylo to dokonalé.

„Pro úsměvy,“ pronesl Henri, když jsem jeho květinu přidala do svého ledabylého pugétu.

„Dobré, dobré,“ odvětila jsem a on se zasmál.

Dokonce i Erik mi přinesl kytku. Trochu jsem se ušklíbala, když jsem si ji od něj brala.

„To je pampeliška,“ řekla jsem mu.

Pokrčil rameny. „Já vím. Někteří v ní vidí plevel, jiní vidí květinu. Úhel pohledu.“

Ovinula jsem ho rukama a cítila, jak se přitom dívá na ostatní, zjevně nesvůj z toho, že se mu dostává stejného zacházení jako zbytku.

Gunner polkl, neschopen mnoha slov, a předtím než jsem pokračovala k dalšímu nápadníkovi, mě něžně objal.

Fox měl v ruce kytky tři. „Nemohl jsem si vybrat.“

Usmála jsem se. „Všechny jsou krásné. Díky.“

Objal mě pevně, jako by snad potřeboval oporu víc než ostatní. Držela jsem ho a mezitím se dívala na Elitu.

Ne, celý tenhle proces nedával vůbec žádný smysl, ale už jsem chápala, jak k tomu dojde, že se srdce vším tím úsilím nechá strhnout. A přesně v to jsem nyní doufala: Že povinnost a láska se nějakým způsobem prolnou a já uprostřed toho všeho najednou zjistím, že jsem šťastná.

KAPITOLA 2

Máminy ruce byly na dotek tak hebké, svým způsobem skoro jako papír. Vyvolávalo to ve mně představu vody ohlazující hrany kamene. Napadlo mě, že máma kdysi musela být opravdu hrubý kámen, a usmála jsem se.

„Mýlila ses v minulosti někdy?“ ptala jsem se jí. „Volila špatná slova a dělala nesprávné věci?“

Čekala jsem na reakci, ale odpovědí mi bylo jen hučení přístrojů a rytmus srdečního monitoru.

„No, s tátou jste se kdysi hádali, takže někdy ses mýlit musela.“

Stiskla jsem jí víc ruku a snažila se ji ve své zahrát.

„Učinila jsem všechna prohlášení. Teď už každý ví, že se Ahren oženil a že ty jsi trochu... indisponovaná. Seškrtala jsem počet nápadníků na šest. Víím, že je to dost velký zásah, ale táta řekl, že to nevadí a že on při své Selekcii udělal to samé, takže se nikdo nemůže zlobit.“ Povzdychla jsem si. „Ale přesto mám pocit, že si lidé nějaký důvod být na mě naštvaní stejně najdou.“

S obavou, že vycítí, jak jsem vystrašená, jsem zatlačila slzy. Lékaři se domnívali, že za její zdravotní stav může šok z Ahrenova odjezdu, ale já se nemohla zbavit myšlenek, že jsem k jejímu stresu možná denně přispívala i já. Představovala jsem si to jako kapičky jedu tak maličké, že si člověk ani neuvědomí, že pozřel něco nebezpečného, dokud ho jed nakonec nepřemůže.

„Ať už to dopadne jakkoli, až se táta vrátí, chystám se vést svou první schůzi rady. Říká, že by to nemělo být moc těžké. Abych byla upřímná, tak nejtěžší práci měl dnes asi generál Leger. Snažil se tátu přesvědčit, aby se šel najíst, ale ten si stál tvrdě za svým, že tu s tebou zůstane. Generál byl ovšem neústupný a táta se nakonec nechal přesvědčit. Jsem ráda, že tu je. Myslím generála Legera. Je to skoro jako mít záložního rodiče.“

Sevřela jsem jí ruku ještě pevněji a s šepetem se k ní naklonila: „Do záložního rodiče mě ale prosím nenuť, dobře? Pořád tě potřebuju. Kluci tě pořád potřebují. A táta... ten vypadá, že by se mohl zhroutit, kdybys odešla. Takže až přijde čas se vzbudit, musíš se vrátit, ano?“

Čekala jsem, jestli jí cukne v koutku nebo se jí třeba pohne prst, vlastně na jakékoli znamení toho, že mě slyší. A nic.

Přesně v tu chvíli vtrhnul dovnitř táta s generálem Legerem v patách. Utřela jsem si tváře a doufala, že si toho nikdo nevšimne.

„Vidíte“ pronesl generál. „Je stabilizovaná. Lékaři by za námi okamžitě přiběhli, kdyby se cokoli změnilo.“

„Na tom nesejde, jsem radši tady,“ pravil táta rozhodně.

„Tati, vždyť jste byli pryč sotva deset minut. Jedl jsi vůbec?“

„Jedl. Řekněte jí to, Aspene.“

Generál Leger si povzdechl. „Budeme tomu tak říkat.“

Táta po něm střelil pohledem, který by na některé lidi působil jako výhružný, generálovi však pouze vyvolal úsměv na tváři. „Zkusím sem propašovat nějaké jídlo, abyste nemusel odcházet.“

Táta přikývnul. „Dejte mi pozor na mou holčičku.“

„Samozřejmě.“ Generál Leger na mě zamrkal, já se postavila a následovala ho ven z místnosti a ještě jednou se naposledy otočila na mámu, abych ji zkontrolovala.

Pořád spala.

V chodbě mi nabídl rámě. „Jste připravena, má ještě ne tak docela královno?“

Chytla jsem se ho a usmála se. „Ne. Pojdme.“

Cestou do zasedací místnosti jsem generála Legera málem požádala, zda by se mnou na patře neudělal ještě jedno kolečko. Dnešní den mě už zmohl tak, že jsem si nebyla jistá, jestli to zvládnou.

*Nesmysl, řekla jsem si. Přihlíželas těmhle poradám už nespočet-
někrát. Skoro vždycky sis myslela to samé, co říkal táta. Ano, je to
poprvé, co takovou radu sama povedeš, ale tohle na tebe přece
vždycky čekalo. A nikdo na tebe nebude dneska tvrdý, proboha.
Vždyť tvoje máma měla zrovna infarkt.*

S generálem Legerem za zády jsem odhodlaně otevřela dveře. Dala jsem si záležet, abych cestou na každého z gentlemanů kývla. Sir Andrews, sir Coddly, pan Rasmus a hrstka dalších mužů, které jsem znala roky, si vsedě urovnávali pera a papíry. Lady Brice pozorovala, jak pochoduju k tátovu místu, a tvářila se hrdě, stejně jako generál, který se posadil hned vedle ní.

„Dobré ráno.“ Posadila jsem se do čela stolu a zírala na tenkou složku před sebou. Díkybohu to vypadalo, že toho dnes na programu moc nemáme.

„Jak je vaší matce?“ optala se lady Brice vážně.

Měla jsem si odpověď na tuhle otázku napsat na ceduli, abych ji nemusela pořád dokola opakovat. „Pořád ještě spí. Nevím, jak vážný její stav zrovna v tuhle chvíli je, ale otec je u ní, a pokud se cokoli změní, určitě o tom dáme každému vědět.“

Lady Brice se smutně usmála. „Zajisté bude zase v pořádku. Vždycky byla silná.“

Snažila jsem se zakrýt své překvapení. Netušila jsem, že lady Brice zná mámu tak dobře. Po pravdě jsem toho o lady Brice vlastně sama moc nevěděla, ale zněla tak upřímně, že jsem byla ráda, že je tu právě teď se mnou.

Přikývla jsem. „Pojďme se do toho rychle dát, ať jí můžu říct, že můj první den v práci byl aspoň trochu produktivní.“

V reakci na to se místností rozeznělo jemné chichotání. Když jsem si ale přečetla první stránku, kterou mi předložili, úsměv mi z tváře rychle zmizel.

„Doufám, že tohle je vtip,“ pronesla jsem suše.

„Není, Vaše Výsosti.“

Podívala jsem se na sira Coddlyho.

„Domníváme se, že se jednalo o promyšlený pokus oslabit Illeu, a vzhledem k tomu, že k tomu král ani královna nedali své svolení, Francie vašeho bratra v zásadě uloupila. Tenhle sňatek je vlastizrada, takže nemáme jiné východisko než jít do války.“

„Sire, ujišťuji vás, že se o vlastizradu nejedná. Camille je rozumná dívka.“ Zakoulela jsem očima, protože jsem to říkala opravdu strašně nerada. „To Ahren je z nich ta romantická duše a jsem si jistá, že ji k tomu určitě navedl on, ne opačně.“

Vyhlášení války jsem zmuchlala, protože jsem se tím už nemínila ani vteřinu zabývat.

„Má paní, tohle nemůžete,“ trval na svém sir Andrews. „Vztahy mezi Illeou a Francií jsou napjaté už celé roky.“

„To však spíše v osobní než politické rovině,“ zapojila se do diskuze lady Brice.

Sir Coddly zamával rukou ve vzduchu. „A o to je to celé ještě horší! Královna Daphne opět útočí na city královské rodiny s domněnkou, že si to necháme líbit. Tentokrát musíme zareagovat. Řekněte jí to, generále!“

Lady Brice zakroutila frustrovaně hlavou a slova se ujal generál Leger. „Řeknu jen to, Vaše Výsosti, že můžeme mít vojáky na zemi i ve vzduchu do dvaceti čtyř hodin, vydáte-li takový rozkaz. Rozhodně bych vám ale něco takového nedoporučoval.“

Andrews si odfrknul. „Legere, povězte jí, jakým nebezpečím čelí.“

Generál pokrčil rameny. „Já tady žádné nebezpečí nevidím. Její bratr se oženil.“

„Neměla by spíš svatba naše dvě země naopak sblížit?“ vyslovila jsem nahlas své pochybnosti. „Není snad tohle ten důvod, proč se princezny dlouhá léta provdávaly jinak?“

„Ale takové svatby byly plánované,“ konstatoval Coddly tónem, který naznačoval, že jsem trochu moc naivní na to, abych se této debaty účastnila.

„Stejně jako byla tahle,“ oponovala jsem. „Všichni jsme věděli, že se Ahren s Camille jednoho dne vezmou. Jen se to prostě stalo dřív, než jsme čekali.“

„Ona to nechápe,“ zamručel směrem k Andrewsovi.

Sir Andrews nade mnou zakroutil hlavou. „Vaše Výsosti, tohle je vlastizrada.“

„Sire, tohle je láska.“

Coddly bouchnul pěstí do stolu. „Nikdo vás nebude brát vážně, když nebude rázně jednat.“

Když se jeho hlas přestal rozléhat po místnosti, nastal okamžik ticha a celý stůl se ani nehnul.

„Dobře,“ odvětila jsem s klidem. „Jste propuštěn.“

Coddly se rozesmál a rozhlédl se po ostatních u stolu. „Nemůžete mě vyhodit, Vaše Výsosti.“

S pohledem upřeným na něj jsem naklonila hlavu ke straně. „Ujišťuji vás, že můžu. Zrovna teď tu není nikdo, kdo by měl vyšší hodnost než já, a nahradit vás nebude těžké.“

Přestože se to lady Brice snažila skrýt, všimla jsem si, jak semkla rty, jasně odhodlaná nezačít se smát. Ano, v ní jsem měla jednoznačně spojence.

„Musíte bojovat!“ trval na svém.

„Ne,“ odvětila jsem rázně. „Válka by zbytečně zhoršila už tak napjatou situaci a otrásla by našimi vztahy se zemí, k níž jsme teď připoutaní sňatkem. Bojovat nebudeme.“

Coddly přimhouřil oči a sklopil bradu. „Nepřijde vám, že reagujete trochu moc emocionálně?“

Postavila jsem se a židle za mnou zaskřípala. „Budu předpokládat, že mi tímto výrokem nechcete naznačit, že k této záležitosti přistupuji ve skutečnosti příliš žensky. Protože ano, jsem poněkud emocionální.“

Pochodovala jsem podél protější strany stolu s očima upřenými na Coddlyho. „Matka mi leží v posteli s hadičkami zavedenými do krku, moje dvojče je na jiném kontinentu a otec dělí od zhroucení jen takovýhle kousek.“

Zastavila jsem se naproti němu a pokračovala. „V důsledku toho všeho musím uklidňovat své dva mladší bratry, dále se musím starat o chod země a dole v přízemí na mě čeká šest

mužů, z nichž mám jednomu nabídnout svou ruku.“ Coddly polknul a já pocítila jen malinkatý zlomek viny za to, jaké uspokojení mi to přineslo. „Takže ano, jsem teď zrovna emocionální. Každý, kdo má duši, by byl v mé situaci emocionální. A vy, pane, jste idiot. Jak se opovažujete pokoušet se mě dotlačit k něčemu tak kolosálnímu kvůli něčemu tak malému? Prakticky vzato jsem královna a vy mě k ničemu nutit nebudete.“

Odkráčela jsem zpátky do čela stolu. „Generále Legere?

„Ano, Vaše Výsosti?“

„Je na programu něco, co nemůže počkat do zítřka?“

„Není, Vaše Výsosti.“

„Dobře. Můžete všichni jít. A každému z vás doporučuji, abyste si zapamatovali, kdo tu velí, než se opět setkáme.“

Jakmile jsem domluvila, každý s výjimkou lady Brice a generála Legera vstal a uklonil se – poměrně hluboko, jak jsem zaznamenala.

„Byla jste úžasná, Vaše Výsosti,“ trvala na svém lady Brice, když naše trojice zůstala o samotě.

„Opravdu? Koukněte na mou ruku,“ řekla jsem a zvedla ji.

„Vy se třesete.“

Odhodlaná to zastavit jsem sevřela ruce v pěst. „Všechno, co jsem řekla, je pravda, že ano? Nemůžou mě donutit podepsat vyhlášení války, že ne?“

„Ne,“ ujistil mě generál Leger. „Jak víte, v radě vždycky bylo pár členů, kteří zastávali názor, že bychom měli kolonizovat Evropu. Myslím, že dnešek vnímali jako příležitost zneužít vaše nevelké zkušenosti. Vy jste ale udělala všechno správně.“

„Táta by nechtěl jít do války. Heslem jeho vlády byl vždy mír.“

„Přesně tak.“ Generál Leger se usmál. „Byl by hrdý na to, jak jste si stála za svým. Vlastně bych mu to mohl jít ihned vyřídit.“

„Mám jít taky?“ zeptala jsem se. Najednou jsem zoufale zachtěla slyšet, jak mi ten malý monitor oznamuje, že je mámi-no srdce ještě pořád tady a nepřestává se snažit.

„Vy se musíte starat o zemi. Hned jak to půjde, vám přijdu říct, co je nového.“

„Děkuju vám,“ zavolala jsem, když vycházel z místnosti.

Lady Brice si překřížila ruce na stole. „Už se cítíte líp?“

Zakroutila jsem hlavou. „Věděla jsem, že to bude hodně práce. Už dřív jsem na ní měla svůj podíl a viděla tátu dělat desetkrát tolik. Počítala jsem, že budu mít ale víc času na přípravu. Začínat s tím teď, protože máma může umřít, je hrozně těžké. A muset v prvních pěti minutách rozhodovat o válce? Na to nejsem připravená.“

„Dobře, tak pěkně popořádku. Zatím nemusíte být dokonalá. Tohle je dočasně. Vaše máma se z toho dostane, táta se vrátí do práce a vy se s touhle ohromnou zkušeností vrátíte k učení. Berte tuhle situaci jako příležitost.“

Dlouze jsem si povzdechla. Dočasně. Příležitost. Dobře.

„Kromě toho v tom nejste úplně sama. Od toho máte poradce. Uznávám, dneska moc nápomocní nebyli, ale jsme tady od toho, abychom vám pomohli najít směr.“

V zamyšlení jsem se kousla do rtu. „Dobře. Takže co mám udělat teď?“

„Nejdříve dotáhněte do konce Coddlyho vyhazov. Ukážete tak ostatním, že to, co říkáte, myslíte vážně. Je mi ho sice trochu líto, ale mám dojem, že si ho tu váš otec stejně držel jen jako ďáblova advokáta, aby mu pomohl vidět všechny stránky

věci. Nikomu chybět nebude, věřte mi,“ přiznala suše. „No a tohle období vnímejte jako praxi pro svou vládu. Začněte se obklopotvat lidmi, o kterých víte, že jim můžete věřit.“

Povzdychla jsem si. „Připadá mi, jako by mě zrovna všichni opustili.“

Zatřásla hlavou. „Hledejte důkladněji. Dost možná máte přátele na místech, kde byste je nikdy nečekala.“

Opět jsem ji spatřila v novém světle. Byla ve své funkci déle než kdokoli jiný, ve většině situací věděla, jak by táta rozhodl, a když už nic jiného, alespoň to byla další žena v místnosti.

Ve snaze přinutit mě k soustředění se mi lady Brice zahleděla do očí. „Kdo k vám bude s jistotou vždycky upřímný? Kdo bude stát při vás, ne proto, že jste z královské rodiny, ale protože jste to vy?“

Usmála jsem se. Naprosto přesně jsem věděla, kam se vydám, jakmile vyjdu z téhle místnosti

KAPITOLA 3

„Já?“

„Ty.“

„Jste si jistá?“

Popadla jsem Neenu za ramena. „Vždycky mi říkáš pravdu, i když ji nechci zrovna dvakrát slyšet. Dokážeš mě snést i v mých nejhorších chvílích a jsi příliš chytrá na to, abys trávila čas skládáním mého prádla.“

Rozzářila se a zamrkala, aby zahнала slzy. „Dvorní dáma... co to vlastně vůbec znamená?“

„Je to něco mezi společníci, což už jsi, a pomáháním mi s těmi méně oslnivými stránkami mé práce – budeš mi například plánovat schůzky nebo dbát na to, abych pravidelně jedla.“

„To, myslím, zvládnou,“ pravila s úsměvem.

„A...“ zvedla jsem ruce, abych ji připravila na ten dost možná nejzajímavější aspekt její nové práce, „taky to znamená, že už nemusíš nosit tuhle uniformu. Takže se jdi převléct.“

Neena se tiše zasmála. „Nejsem si jistá, jestli najdu něco vhodného. Ale postarám se, abych na zítra už něco měla.“

„Nesmysl. Prostě si vyber něco z mojí šatny.“

Vytřeštila na mě oči. „To nemůžu.“

„Ehm, můžeš a musíš.“ Ukázala jsem na široké dveře. „Oblékni se, přijď za mnou do kanceláře a postupně se společně vypořádáme se vším, co přijde.“

Přikývla a skočila mi kolem krku, jako by to bylo něco, co už jsme dělaly tisíckrát.

„Děkuju.“

„Já děkuju,“ trvala jsem na svém.

„Nezklam vás.“

Odtáhla jsem se a podívala se na ni. „Já vím. A mimochodem, tvůj první úkol je vybrat mi novou komornou.“

„Žádný problém.“

„Výborně. Brzy na viděnou.“

Vyrazila jsem ven z místnosti. S vědomím, že mám lidi na své straně, jsem se hned cítila lépe. Generál Leger bude mou spojnicí s rodiči, lady Brice bude má vrchní poradkyně a Neena mi trochu ulehčí práci.

Ještě neuplynul ani celý den a já už pochopila, proč si máma myslí, že potřebuju partnera. Stále jsem měla v úmyslu si nějakého najít. Potřebovala jsem jen trochu času, abych zjistila jak.

Téhož odpoledne jsem čekala na Kilea před Pánským salónkem a znepokojeně přecházela sem a tam. Ze všech mých vztahů s nápadníky v Selekcí mi ten náš připadal nejkomplikovanější, zároveň to ale bylo nejsnazší místo, odkud se odpíchnout.

„Ahoj,“ řekl, když mě šel obejmout. Musela jsem se usmát, když jsem si uvědomila, že ještě před měsícem bych na něj za něco takového zavolala strážu. „Jak se máš?“

Chvilku jsem mlčela. „To je legrační – jsi zatím jediný, kdo se mě na to zeptal.“ Odstoupili jsme od sebe. „Jsem v pohodě, řekla bych. Tedy alespoň když jsem pohlcená prací. Jakmile se věci zpomalí, je ze mě uzlíček nervů. Táta je na dně. A ubíjí mě, že se Ahren nevrátil. Myslela jsem, že kvůli mámě přijede, ale ani nezavolal. Neměl by udělat aspoň to?“

Cítila jsem, jak se rozpaluju, a polkla jsem.

Kile mě vzal za ruku. „Tak se nad tím pojdme zamyslet. Ahren stihl v jenom dni odletět do Francie a oženit se. Určitě se musí probrat tunou úředních dokumentů a kdovíčeho dalšího. A je možné, že zatím ani neví, co se stalo.“

Přikývla jsem. „Máš pravdu. A vím, že mu na nás záleží. Nechal mi dopis a byl v něm moc upřímný, abych to zpochybovala.“

„No vidíš. A tvůj táta byl podle všeho včera v noci jen krůček od toho, aby si ho v nemocničním křídle nechali jako pacienta. Možnost dávat na tvoji mámu pozor mu nejspíš dává pocit kontroly, i když vůbec žádnou nemá. Královna má to nejhorší za sebou a vždycky to byla bojovnice. Vzpomínáš, jak tehdy přijel ten velvyslanec?“

Ušklíbla jsem se. „Myslíš toho z Paraguaysko-argentinské unie?“

„Ano!“ zvolal. „Ještě teď si to živě vybavuju. Na každého byl strašně hrubý a dva dny za sebou ležel už v poledne opilý pod stolem, takže ho tvoje máma nakonec popadla za ucho a vyvlekla hlavním vchodem ven.“

Zakroutila jsem hlavou. „Vzpomínám si na to. A taky si pa-

matuju ty nekonečné telefonáty, kterými jsme se to následovně snažili s jejích prezidentem urovnat.“

Kile nad tímhle detailem mávl rukou. „To pusť z hlavy. Jenom si pamatuj, že se tvojí mámě jen tak něco nestane. Když se jí něco pokouší zničit život, tak to prostě popadne a vyvleče na ulici.“

Usmála jsem se. „To je pravda.“

Chvilku jsme tam tiše stáli. Bylo to příjemné a klidné. Nikdy jsem nebyla tak vděčná. „Po zbytek dne mám spoustu práce, ale možná bychom se mohli vidět zítra večer?“

Přikývnul. „Jasně.“

„Musíme si o spoustě věcí promluvit.“

Svraštil obočí. „A o čem?“

Vtom jsme v periferním vidění zpozorovali postavu a oba se naráz otočili.

„Omlouvám se, Vaše Výsosti,“ pronesl strážný s úklonou, „ale máte návštěvu.“

„Návštěvu?“

Přikývl, aniž by mi jakkoli naznačil, kdo by to mohl být.

Povzdechla jsem si. „Dobrá. Uvidíme se později, ano?“

Kile mi krátce stiskl ruku. „Samozřejmě. Dej vědět, kdybys cokoli potřebovala.“

Při odchodu jsem se usmála, protože jsem věděla, že to myslí vážně. V hloubi duše jsem si byla téměř jistá, že by mi v případě potřeby přispěchal na pomoc každý z mladíků v salónku, což mi trochu zlepšilo jinak příšerný den.

Seběhla jsem schody a mezitím se snažila uhodnout, kdo to asi přijel. Kdyby to byl někdo z rodiny, zavedli by ho do komnaty. A kdyby to byl guvernér nebo jiná formální návštěva, poslal by předem oznámení. Kdo byl tak významný, že ho nemohli ani ohlásit?

Když jsem sestoupila do prvního patra, odpověď na mou otázku už tam čekala. Při pohledu na jeho zářivý úsměv jsem zalapala po dechu.

Marid Illeá nevstročil do paláce celé roky. Když jsem ho viděla naposledy, byl samá ruka samá noha, ještě mu nebylo ani třináct a běžná konverzace mu dělala potíže. Kulaté tváře však nahradila čelist tak ostrá, že by se s ní dalo krájet, a dříve šlachovité končetiny se mu zaoblily a s naprostou přesností teď vyplňovaly švy jeho obleku. Zatímco jsem se k němu blížila, díval se mi do očí, a třebaže v rukách svíral přetékající košík, usmál se a uklonil, jako by byl zcela bez nákladu.

„Vaše Výsosti,“ pravil. „Omlouvám se, že přicházím neohlášený, ale jakmile jsme se doslechli o vaší matce, připadalo nám, že musíme něco udělat. Takže...“

Natáhl ke mně ruku s košíkem. Byl plný dárků. Květiny, tenké knížky, sklenice s polévkou ozdobené kolem víčka mašlí a taky pár kousků pečiva, které vypadalo tak dobře, že jsem jen stěží odolala.

„Maride,“ oslovila jsem ho a myslela to jako přivítání, otázku i výtku. „To jste nemuseli, zvlášť vzhledem k okolnostem.“

Pokrčil rameny. „Spory ještě neznamenají ztrátu soucitu. Naše královna je nemocná a tohle je to nejmenší, co jsme mohli udělat.“

Dojatá jeho náhlou návštěvou jsem se usmála. Mávla jsem na strážce.

„Odneste tohle, prosím vás, do nemocničního křídla.“

Vzal si košík a já svou pozornost obrátila zpět k Maridovi.

„Vaši rodiče přijít nechtěli?“

Strčil si ruce do kapes a udělal obličej. „Báli se, že by jejich návštěva byla vnímána spíše politicky než osobně.“

Přikývla jsem. „Tomu rozumím. Ale řekněte jim, ať už si s tím v budoucnu nelámou hlavu. Jsou tu pořád vítáni.“

Marid si povzdychnul. „Oni si to nemysleli, ne po tom svém... odchodu.“

Semkla jsem rty. Vybavovala jsem si to celé naprosto jasně.

Poté, co moji prarodiče zemřeli, spolu můj otec a August Illeá úzce spolupracovali na co nejrychlejším rozpuštění kast. Když si August stěžoval, že změny nejsou dostatečně rychlé, začal se táta ohánět svým titulem a řekl mu, ať kouká respektovat jeho plán. Tátovi se ale moc nedařilo potlačit stigma nižších kast, a tak mu August řekl, ať kouká zvednout ten svůj „zhýčkaný zadek“ z paláce a podívá se do ulic. Táta byl vždycky trpělivý, zato August byl, co jsem si vzpomínala, neustále podrážděný. Nakonec se mezi nimi strhla velká hádka, načež si August s Georgiou sbalili všechny věci včetně svého stydlivého syna a v záplavě bolesti a hněvu odjeli.

Od té doby jsem jeho hlas párkrát zaslechla v rádiu, jak komentuje politiku nebo dává podnikatelské rady. Teď jsem mohla na vlastní oči pozorovat, jak se ten hlas synchronizuje s pohyby jeho rtů a že mu nedělá vůbec problém se usmát, a bylo to zvláštní, zvlášť když jsem si ho z dětství pamatovala hlavně jako kluka, co se pořád hrbí.

„Abych řekla pravdu, nechápu, proč si spolu naši tátové ještě nepromluvili. Jistě jste si všimli těch problémů s postkastovní diskriminací, které se teď snažíme vyřešit. Myslela jsem, že jeden z nich třeba povolí a toho druhého kontaktuje. Tady už nejde jenom o hrdost.“

Marid natáhl ruku. „Možná bychom se mohli projít a promluvit si?“

Zavěsila jsem se do něj a společně jsme vyrazili chodbou dál.

„No, Vaše Výsosti...“

„Prosím vás, Maride, říkejte mi Eadlyn. Vždyť mě znáte od doby, co jsem ještě byla v břichu.“

Ušklíbnul se. „Ano, to je pravda. Jste teď ale regentka a mně nepříjde správné neoslovovat vás tak, jak se patří.“

„A jak mám tedy říkat já vám?“

„Věrný poddaný“ bude stačit. Rád bych v tomto napjatém období pomohl, jak jen budu schopen. Víím, že rozpouštění kast nebylo tak hladké, jak jste všichni doufali, ani zpočátku. Už léta naslouchám názorům veřejnosti a mám za to, že jsem jim dost jasně porozuměl. Máte-li dojem, že by mé postřehy mohly být nápomocné, prosím, neváhejte se na mě obrátit.“

S nadzvednutým obočím jsem zvažovala jeho slova. O životech prostých lidí jsem teď díky Selekcii věděla mnohem víc než dřív, ale vyzbrojit se odborníkem na veřejné mínění by se mi mohlo hodit. Zvlášť vzhledem k tomu, co napsal Ahren ve svém dopise.

Každá vzpomínka na jeho slova pro mě byla jako rána pěstí. O tom, jak jsem lidem protivná, by mi ale neříkal, kdyby nevěřil, že to poslouží dobrému účelu. Přestože odešel, tomuhle jsem věřila.

„Děkuji, Maride. Pokud by se našel jakýkoli způsob, jak zmírnit tátův stres způsobený touhle situací, bylo by to ohromné požehnání. Až bude připraven vrátit se do práce, ráda bych, aby naše země byla nejklidnější za poslední roky. Ozvu se vám.“

Z kapsy vytáhl vizitku a podal mi ji. „Tohle je moje soukromé číslo. Neváhejte kdykoli zavolat.“

Usmála jsem se. „Nebudou se vaši rodiče zlobit, že mi pomáháte? Nepočítá se tohle jako bratříčkování se s nepřítelem?“

„Ne, ne,“ řekl klidně. „Naši rodiče měli stejný cíl. Zvolili jen různé metody, jak ho dosáhnout. A vy byste teď, když je vaše máma nemocná, neměla mít ještě k tomu všemu takové starosti s věcmi, které lze napravit. A nálada v zemi rozhodně napravit jde. Myslím, že dnes víc než kdy jindy nás rodiče v naší spolupráci podpoří.“

„Doufejme,“ odpověděla jsem. „Až moc věcí se poslední dobou kazí. Kdyby se podařilo některé naopak napravit, pomohlo by mi to.“

KAPITOLA 4

Vklouzla jsem do vany a hned jsem si všimla, že v koupeli není žádná levandule ani žádná pěna, prostě nic, co by vodu zpříjemnilo. Eloise byla tichá a rychlá, ale nebyla to žádná Neena. Povzdychla jsem si. No co, asi na tom nakonec ani nesejde. Stejně pro mě vana byla především malý prostor, kde jsem mohla přestat předstírat, že vím, co dělám. Přitiskla jsem si kolena na hrudník a konečně jsem se mohla rozplakat.

Co teď? Ahren tu už nebyl, aby mi dával rady, a já se bála, že bez něj budu chybovat a chybovat. A proč ještě nezavolal? Proč nenasednul hned do prvního letadla zpátky domů?

A co bych si počala, kdyby mámě z krku vytáhli hadičky a ona bez nich nemohla dýchat? Najednou mi došlo, že i když jsem o svatbě a dětech nikdy nijak konkrétním ani osobním způsobem neuvažovala, vždycky jsem měla v hlavě představu mámy, jak tančí na mé svatbě a cukruje nad mým prvorozeným miminkem. Co kdyby to nestihla?

Jak mám zaujmout tátovo místo? Dnešek ze mě vysál všech-

nu energii. Nedokázala jsem si představit, jak to budu těch několik následujících týdnů každý den od rána do večera zvládat, a co teprve ty roky, až definitivně zdědím trůn.

A jak si mám vybrat manžela? Kdo je nejlepší volba? Kdo bude pro veřejnost nej přijatelnější? A je tohle vůbec fér otázka? Je to správná otázka?

Otřela jsem si oči spodní částí dlaně jako dítě a zatoužila být schopná vrátit se do té blažené doby, kdy jsem ještě netušila, kolik špatného se může za jediný den nastrádat.

Měla jsem moc, ale neuměla jsem ji použít. Byla jsem panovnice, která neví, jak vládnout. Byla jsem dvojče, jež zůstalo samo. Dcera, které se ztratili rodiče. Ucházelo se o mě půl tuctu ctitelů a já přitom neměla ponětí, jak se zamilovat.

Tlak, který mi svíral srdce, by dokázal zdolat každého. Promnula jsem si bolavou hrud' a napadlo mě, jestli to u mámy celé nezačalo třeba právě takhle. Se šploucháním jsem se posadila a vytěsnila tu myšlenku z hlavy.

Jsi v pohodě. I ona je v pohodě. Musíš jenom vydržet.

Oblékla jsem se a už jsem se skoro chystala do postele, když vtom se ozvalo nesmělé zaťukání na dveře.

„Eady?“ zavolal někdo.

„Ostene?“ Strčil dovnitř hlavu, hned za ním se objevil Kaden a já přispěchala k nim. „Jste oba v pořádku?“

„Jsme v pohodě,“ ujistil mě Kaden. „A nebojíme se nebo něco takového.“

„Ani trochu,“ dodal Osten.

„Ale nedostalo se k nám nic nového o mémě a mysleli jsme si, že ty třeba něco víš.“

Plácla jsem se do čela. „Omlouvám se. Měla jsem vám to přijít říct.“ Byla jsem na sebe našťavaná. Místo toho, abych si

udělala čas a našla své bratry, strávila jsem posledních dvacet minut ve vaně!

„Zotavuje se.“ Snažila jsem se opatrně volit slova. „Drží ji v umělém spánku, aby se mohla dobře hojit. Znáte přece mámu. Kdyby byla vzhůru, měla by tendenci být nám pořád za zády, aby se ujistila, že děláme všechno, co se od nás čeká. Takhle si bude moct dostatečně odpočinout, a než se vzbudí, bude zdravá.“

„Aha.“ Osten se napřímil a já poznala, že to na ně doléhá ještě hůř než na mě.

„A co Ahren?“ Kaden si trhal kůžičku kolem nehtů. Něco takového jsem ho nikdy dělat neviděla.

„Ještě se neozval, ale určitě je to jen proto, že si zvyká na nové prostředí. Koneckonců je to ženatý muž.“

Z Kadenova výrazu bylo patrné, že mu tahle odpověď nestačí. „Myslíš, že se vrátí?“

Zhluboka jsem se nadechla. „S tím se dneska večer netrapme. Jsem si jistá, že brzo zavolá, a pak bude mít možnost nám všechno říct. Prozatím vám stačí vědět, že je brácha šťastný, máma bude v pořádku a já mám všechno pod kontrolou. Dobře?“

Usmáli se. „Dobře.“

Ostenův naprosto klidný výraz vystřídal během několika vteřin opravdové obavy a začal se mu třást ret. „Je to moje vina, že jo?“

„Co je tvoje vina?“ řekla jsem a klekla jsem si k němu.

„Máma. Je to moje vina. Vždycky mi říkala, ať se trochu zklidním, a pokaždé si pak rukou pohrábla vlasy, jako by byla vyčerpaná. Je to moje vina. Příliš jsem ji unavil.“

„Aspoň jsi ji tolik nezatěžoval školou,“ pronesl Kaden ti-

še. „Pořád jsem ji otravoval kvůli knížkám a lepším učitelům a nutil jsem ji odpovídat na otázky, když měla jiné věci na práci. Zabral jsem jí všechnen čas.“

Takže jsme všichni vinili sebe. No super.

„Ostene, takhle nepřemýšlej. Nikdy,“ řekla jsem důrazně a přitáhla ho k sobě, abych ho objala. „Máma je královna. Naopak spíš patříš k těm nejmíň stresující součástí jejího života. Jasně, není lehké být máma, ale kdykoli se potřebovala zasmát, byli jsme tu pro ni. A s kým z nás čtyř je zdaleka nejvíc legrace?“

„Se mnou.“ Mluvil sice mdle, ale když si utíral nos, trochu se usmál.

„Přesně tak. A ty, Kadene, co myslíš, co by máma udělala radši? Zodpověděla tucet tvých otázek, nebo tě nechala bloumat životem s nesprávnými odpověďmi?“

Zatímco to promýšlel, pohrával si dál s prsty. „Chtěla by, abych za ní přišel.“

„No tak vidíš. Budme k sobě upřímní – jsme docela náročná banda, co?“ Osten se zasmál a Kadenova tvář se rozjasnila. „Ale ať už jsme ji vystavili čemukoli, vždycky to bylo vítané. Vždycky by si radši vybrala nutit mě učit se krasopis, než aby nikdy neměla dceru. A vždycky by radši byla tvou chodící encyklopedií, než aby s námi neměla dobrý vztah. A tebe bude vždycky radši prosit, abys v klidu poseděl, než aby měla jen tři děti. Nic z toho se nestalo kvůli nám,“ přesvědčovala jsem je.

Čekala jsem, až se otočí a utečou, až tohle své zranitelné místo znova schovají. Ale ani se nehnuli. Povzdychla jsem si, protože mi bylo mi jasné, k čemu upínají své naděje, a zároveň jsem si uvědomovala, že se kvůli nim nechám o svůj právně zasloužený spánek klidně připravit.

„Chcete zůstat přes noc u mě?“

Osten vystřelil směrem k mé posteli. „Jo!“

Zakroutila jsem hlavou. Co si jen s těmihle kluky počnu? Zalezla jsem do postele, Kaden se ke mně zezadu přitisknul a Osten si položil hlavu na polštář naproti mně. Vzpomněla jsem si, že se v koupelně pořád svítí, ale nechala jsem to být. Právě teď jsme trochu světla potřebovali.

„Bez Ahrena je to tu zvláštní,“ pronesl Kaden tiše.

Osten si přitáhl paže co nejbližší k tělu a zachumlal se do klubíčka. „Jo. Není to ono.“

„Já vím. Ale nedělejte si starosti. Zvykneme si. Uvidíte.“ Kvůli nim se o to postarám. Nějak to prostě půjde.

KAPITOLA 5

„Dobré ráno, Vaše Výsosti.“

„Dobré ráno,“ pozdravila jsem sluhu. „Silnou kávu, prosím, a to, co připravil šéfkuchař pro Elitu.“

„Jistě.“

Vrátil se s borůvkovými lívanci, párky a napůl rozkrojeným vejcem natvrdo. Zatímco jsem uždibovala, prolétla jsem zběžně noviny. Na jedné stránce se věnovali špatnému počasí, na jiné se spekulovalo, koho si asi vezmu, celkově to však vypadalo, že celý národ téměř ztratil vůli zabývat se něčím jiným než strachováním se o mámu. Cítila jsem vděk. Po Ahrenově dopise jsem si byla jistá, že až mě jmenují regentkou, země se vzbouří. Část mého já se stále obávala, že kdybych dala třeba jen nepatrně najevo, že můžu selhat, přívál jejich nenávisti by mě bez milosti srazil k zemi.

„Dobrý den dneska!“ zvolal někdo. Vlastně ne *někdo*. Henriho pozdrav bych poznala dokonce i v hrobě.

Zvedla jsem hlavu a s úsměvem jsem na Henriho s Erikem

zamávala. Tak trochu jsem si zamilovala, že je Henri vůči smutku, který halil palác, imunní. A Erik – klidný a laskavý bez ohledu na to, co se kolem něj dělo – mu patrně pomáhal vrátit se nohama zase zpátky na zem.

Osten a Kaden vešli do jídelny společně s Kilem a všichni tři k sobě natahovali hlavy. Z řeči Kileova těla jsem poznala, že se jim snaží vykouzlit na tváři úsměv, což mu oplatili drobnými úšklebky. Ean vstoupil s Halem a Foxem. Bylo to pro mě příjemné překvapení, vidět ho, jak se konečně s někým baví. Gunner se trousil za nimi, jako by na něj zapomněli. Nechala jsem ho v Elitě proto, že jsem nedokázala pustit z hlavy, jak mě jeho básnička rozesmála. Jinak jsem ho ale sotva znala. Budu se s ním muset začít víc snažit. S nimi se všemi.

Moji bratři, o dost zamlklejší než obvykle, se posadili na svá místa. Při pohledu na náš vyprázdněný rodinný stůl se mi celé tělo stáhlo úzkostí. Tenhle typ smutku, tichý a osamělý, zachvátí člověka tak rychle, že si toho ani nemusí všimnout. Poznala jsem, že se zrovna tiše pokouší o mé bratry, jejichž hlavy byly svěšené a dost možná si to ani neuvědomovali.

„Ostene?“ Pohlédl na mě a já cítila, jak se k nám upínají oči celé Elity. „Pamatuješ, jak nám máma udělala kdysi lívance?“

Kaden se začal smát, načež se otočil k ostatním, aby jim ten příběh pověděl. „Máma hodně vařila, když vyrůstala, a čas od času uvařila něco jen tak z legrace i pro nás. Naposledy to zkoušela asi před čtyřmi lety.“

Ušklíbla jsem se. „Věděla, že vyšla ze cviku, ale chtěla nám připravit borůvkové lívance. Problém byl v tom, že se rozhodla naaranžovat borůvky jako hvězdy, kytky a obličejce. Kvůli tomu ale nechala těsto na pánvi moc dlouho, a když lívance obrátila, byly celé spálené.“

Osten se zasmál. „To si pamatuju! Pamatuju si, jak to křúpalo!“ Slyšela jsem, jak se Elita pochechtává.

„Bylas ale pěkně zlá, neochutnala jsi ani jeden!“ obvinil mě Kaden.

Zahanbeně jsem přikývla. „To byl pud sebezáchovy.“

„Nakonec byly fakticky dobré. Křúpavé, ale dobré.“ Osten kousl do jednoho z lívanců před sebou. „Tyhle jsou proti máminým mdlé.“

Ozvalo se hlasité zachechtání a pak jsem si všimla, jak Fox kroutí hlavou. „Můj táta je taky hrozný kuchař,“ pronesl hlasitě. „Hodně grilujeme a on tradičně říká, že je to ‚ožehlé‘.“ Přitom zvedl prsty, aby naznačil uvozovky.

„A ve skutečnosti tím myslí, že je to spálené, co?“ zeptal se Gunner.

„Jo.“

„To můj táta,“ vypadlo z Erika nesměle. Překvapilo mě, že se chce zapojit do debaty, a přistihla jsem se, jak si zaujatě rukou podpírám hlavu. „Mají s mámou takové jídlo, které pro sebe navzájem připravují, a musí se to smažit. Když ho táta dělal posledně, odešel na chvíli z kuchyně, a bylo z toho tolik kouře, že se museli na dva dny, než vyvětrali dům, nastěhovat ke mně.“

„Máš pokoj navíc?“ vyptával se Kile.

Erik zakroutil hlavou. „Ne. Takže jsem si udělal ložnici z obýváku, což je opravdový zážitek, když se vaše máma v šest ráno vzbudí a rozhodne se začít uklízet.“

Gunner se souhlasně zasmál. „Proč mají rodiče tohle ve zvyku? A vždycky v ten jeden den, kdy si člověk může přispat?“

Přimhouřila jsem oči. „Nemůžete je prostě poprosit, aby to nedělali?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy.